

УДК 159.9:316.77:351.74:364.632
DOI: 10.31499/2617-2100.16.2026.355943

Світлана Василівна Шутенко,
завідувачка кафедри мовної підготовки,
Національна академія внутрішніх справ,
м. Київ, Україна
ORCID: 0000-0002-3022-3542
shytenko2011@ukr.net;

Людмила Іванівна Мороз,
докторка психологічних наук,
професорка кафедри психології,
Уманський державний педагогічний
університет імені Павла Тичини,
м. Умань, Україна
ORCID: 0000-0003-2840-6689
Lm29@ukr.net;

Галина Петрівна Проценко,
старша викладачка кафедри мовної підготовки,
Національна академія внутрішніх справ,
м. Київ, Україна
ORCID: 0000-0001-5724-2455
protsenkogp@gmail.com

НАСИЛЬСТВО В СІМ'Ї: МОВЛЕННЄВІ СТРАТЕГІЇ І ТАКТИКИ РЕАГУВАННЯ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ НА ВІДПОВІДНІ ФАКТИ

У статті досліджено мовленнєві стратегії і тактики, що застосовуються поліцейськими під час реагування на факти домашнього насильства. Особливу увагу приділено аналізу мовлення як інструменту професійного впливу, що здатен як сприяти ефективній взаємодії з постраждалими, так і ускладнювати її у разі некоректного використання. Визначено ключові комунікативні підходи до встановлення контакту, зниження рівня стресу постраждалих, отримання достовірної інформації та формування довіри до правоохоронних органів. Розглянуто типові мовленнєві помилки та їх наслідки. Наведено практичні приклади мовленнєвої поведінки поліцейських. Проаналізовано міжнародний досвід, зокрема підхід *trauma-informed policing*, та наведено емпіричні дані щодо ефективності його застосування. Обґрунтовано необхідність удосконалення мовленнєвої підготовки поліцейських у сучасних умовах, особливо в контексті воєнного стану.

Ключові слова: мовленнєва стратегія, мовленнєва тактика, домашнє насильство, поліцейська комунікація, травмо-інформований підхід.

Svitlana Shutenko,
Head of the Department
of Language Training,
National Academy of Internal Affairs,
Kyiv, Ukraine
ORCID: 0000-0002-3022-3542
shytenko2011@ukr.net

Liudmyla Moroz,
PhD in Psychology, professor,
Department of Psychology,
Pavlo Tychyna Uman

State Pedagogical University,
Uman, Ukraine
ORCID: 0000-0003-2840-6689
Lm29@ukr.net

Halyna Protsenko,
Senior Lecturer at the Department
of Language Training,
National Academy of Internal Affairs,
Kyiv, Ukraine
ORCID: 0000-0001-5724-2455
protsenkogp@gmail.com

DOMESTIC VIOLENCE: SPEECH STRATEGIES AND TACTICS OF POLICE RESPONSE TO SUCH INCIDENTS

The article examines speech strategies and tactics used by police officers when responding to domestic violence cases. Particular attention is given to speech as a crucial professional tool that directly influences the effectiveness of communication with victims, offenders, and witnesses. The study emphasizes that properly selected communicative approaches contribute not only to the collection of accurate information but also to the protection of victims' psychological well-being and the prevention of secondary victimization. Key communication strategies are identified, including establishing initial contact, ensuring emotional stabilization of victims, demonstrating empathy, managing conflict situations, and building trustful interaction. The article analyzes typical communicative mistakes made by police officers, such as excessive formalization, victim-blaming language, or neglect of emotional context, and outlines their negative consequences for both the investigation process and victim support. Special focus is placed on practical implementation through dialogue-based examples that illustrate effective and ineffective communicative behavior in real-life scenarios. The research also explores international practices, particularly trauma-informed policing, highlighting its principles and proven effectiveness in working with vulnerable populations. The relevance of adapting such approaches within national law enforcement practice is substantiated.

The necessity of enhancing communicative competence in police training programs is argued, especially under wartime conditions, when social stress and the incidence of domestic violence tend to increase. The article concludes that the development of professional speech skills is an essential component of effective policing and a key factor in ensuring human rights protection.

Keywords: speech strategy, communication tactics, domestic violence, police communication, trauma-informed policing, victim support, communicative competence, law enforcement training.

Домашнє насильство належить до категорії правопорушень, що мають не лише юридичний, а й глибокий психологічний, лінгвістичний та соціальний вимір. Взаємодія поліцейського з постраждалою особою у таких ситуаціях відбувається в умовах підвищеної емоційної напруги, нестабільності психічного стану та частої недовіри до оточення. За таких обставин мовлення стає не просто засобом передачі інформації, а інструментом впливу, який може визначити подальший розвиток ситуації. Практика показує, що навіть за наявності достатніх правових повноважень і процедур поліцейський може не досягти необхідного результату через помилки у комунікації. Невдало сформульоване запитання, недоречна інтонація або використання звинувачувальної лексики тощо здатні призвести до нав'язливих станів і замикання в собі, відмови від співпраці або навіть до повторної травматизації. В умовах воєнного стану зазначена проблема набуває особливої актуальності, оскільки психоемоційний стан населення характеризується підвищеною тривожністю, виснаженням і накопиченим стресом. У таких умовах навіть нейтральні, на перший погляд, мовні конструкції можуть сприйматися як загрозливі або недоречні, що зумовлює необхідність більш глибокого осмислення ролі мовлення у професійній діяльності поліцейського. Отже, мовленнєва поведінка поліцейського у випадках

домашнього насильства – це не лише показник професійної культури, а й інструмент надання допомоги постраждалим, захисту прав людини.

Мета статті полягає у теоретичному обґрунтуванні та практичному осмисленні мовленнєвих стратегій і тактик реагування поліцейських на факти домашнього насильства, з'ясуванні їх функціонального призначення у процесі професійної комунікації з постраждалими, а також визначенні їх впливу на ефективність правозастосовної діяльності та формуванні довірливих відносин між поліцією і громадянами.

Сучасні дослідження у сфері лінгвістики, психології, кримінології та комунікативістики свідчать про зростання інтересу до проблеми взаємодії правоохоронців із постраждалими від насильства. Значна частина робіт (І. Зубицька, О. Гороховський, Л. Сукмановська, С. Потеряйко, А. Башук та ін.) присвячена загальним аспектам кризової комунікації, тоді як мовленнєвий компонент розглядається переважно опосередковано. Питання ролі мовлення у професійній діяльності правоохоронців розглядається як міждисциплінарна проблема, що перебуває на перетині лінгвістики, психології, юриспруденції та комунікативістики. Особливої актуальності ця проблема набуває у контексті взаємодії поліцейських із постраждалими від домашнього насильства, де мовлення виконує не лише інформаційну, а й психотерапевтичну, регулятивну та превентивну функції. Це свідчить про те, що мовлення правоохоронця є ключовим інструментом формування довіри між державою і громадянином. Зокрема, у працях із юридичної психології (Л. Мороз, С. Яковенко) підкреслюється, що перший контакт із постраждалими має визначальний вплив на подальший перебіг правової взаємодії: від готовності особи надавати свідчення до її участі у процесуальних діях. Відповідно, мовленнєва поведінка працівника поліції виступає чинником, що може або сприяти відновленню почуття безпеки у потерпілого, або, навпаки, поглибити його психологічну травму. Також видається доречним згадати проважливість безумовного прийняття та емпатії як основи ефективної взаємодії, на що наголошується у рамках клієнт-центрованого підходу (С. Rogers). Концепція мотиваційного інтерв'ювання (Miller, Rollnick) підкреслює значення відкритих запитань і підтримувального стилю спілкування. Окремого розвитку набув травмо-інформований підхід, який активно застосовується у діяльності поліції в ряді країн. Його сутність полягає у врахуванні впливу психологічної травми на поведінку людини та відповідній адаптації комунікації.

Водночас емпіричні дослідження свідчать про те, що покращення якості комунікації поліцейських підвищує рівень задоволеності постраждалих взаємодією з ними, використання поліцейськими підтримувального мовлення сприяє більш повному відтворенню подій постраждалими, а також про те, що спеціалізоване навчання поліцейських дозволяє підвищити ефективність відповідних розслідувань. Проте у науковому дискурсі відсутня достатньо деталізована система мовленнєвих стратегій і тактик, адаптована саме до контексту реагування на домашнє насильство. Відтак подальші наукові дослідження у цій сфері мають бути спрямовані передусім на розроблення практичних рекомендацій щодо вдосконалення мовленнєвої підготовки працівників правоохоронних органів, а також на впровадження сучасних комунікативних технологій у систему професійної освіти.

У професійній діяльності поліцейського мовлення виконує одночасно декілька функцій: інформаційну (збір і передача даних); регулятивну (керування поведінкою співрозмовника); психологічну (зниження напруги, підтримка); соціальну (формування довіри до інституції) та ін. Важливо підкреслити, що у випадках домашнього насильства психологічна функція мовлення виходить на перший план. Саме через мовлення поліцейський може або стабілізувати емоційний стан постраждалого, або, навпаки, посилити його дезорганізацію. Доцільно розглядати мовлення як ключовий чинник налагодження конструктивних стосунків між поліцейським і постраждалою особою. Воно забезпечує ефективність

комунікації, сприяє досягненню позитивних результатів у розслідуванні правопорушень та виконує важливу гуманістичну функцію – підтримку людини, яка опинилася у складній життєвій ситуації.

З точки зору психології, слушно акцентувати увагу на тому, що постраждалі від насильства часто перебувають у стані гострого стресу, що знижує їхню здатність до раціонального сприйняття інформації. У таких умовах мовлення поліцейського має бути не лише чітким і логічно структурованим, а й емоційно підтримувальним. Використання так званої «мови підтримки» (supportive communication) сприяє зниженню рівня тривожності, формуванню довіри та активізації співпраці з правоохоронними органами. Водночас внаслідок некоректної комунікації з боку представників державних інституцій виникає феномен вторинної віктимізації [1]. У цьому контексті мовлення розглядається як фактор ризику: некоректні висловлювання, оцінні судження, звинувачення або знецінення переживань потерпілого можуть призвести до повторної психологічної травми. Відповідно, варто наголосити на необхідності формування у правоохоронців навичок етично виваженого мовлення, заснованого на принципах поваги до гідності особи, нейтральності та недискримінації.

У межах лінгвістичної парадигми мовлення розглядається як система цілеспрямованих комунікативних дій, організованих відповідно до певних стратегій і тактик. Ефективна професійна комунікація передбачає здатність суб'єкта мовлення обирати адекватні мовленнєві стратегії залежно від ситуації, статусу співрозмовника та його психоемоційного стану. У випадку спілкування з потерпілими від насильства особливого значення набувають стратегії емпатії, підтримки, деескалації конфлікту та інформування. Для розроблення дієвих мовленнєвих стратегій і тактик, які спряють досягненню бажаного результату взаємодії поліції з постраждалими від домашнього насильства, необхідно враховувати психологічні особливості спілкування з ними. Йдеться про те, що такі особи часто перебувають у стані страху або шоку, відчувають провину, бояться помсти, не довіряють правоохоронцям та ін. Тому головне – створити безпечний простір, не звинувачувати жертву (victim-blaming). Поліцейський має уникати під час розмови з постраждалими тиску на них, бути терплячим, демонструвати повагу, фокусуватися на їх безпеці і в жодному разі не поспішати, враховуючи можливий страх, розгубленість, апатію чи порушення концентрації у таких осіб [4].

У сучасній науковій парадигмі професійна діяльність поліцейських розглядається не лише як система правозастосовчих дій, а як складний комунікативний процес, у межах якого мовлення виступає ключовим інструментом взаємодії з громадянами. Особливо це стосується ситуацій, пов'язаних із реагуванням на випадки домашнього насильства, де ефективність професійної діяльності значною мірою залежить від якості комунікації між поліцейським і постраждалою особою. У цьому контексті особливого значення набувають мовленнєві стратегії і тактики як структурні компоненти професійної комунікативної компетентності. Вони забезпечують не лише досягнення безпосередніх цілей спілкування (збір інформації, припинення правопорушення, інформування), а й формування довірливих, конструктивних відносин між представником правоохоронних органів і постраждалою особою. Мовленнєва стратегія у професійній діяльності поліцейського визначається як цілеспрямована система комунікативних дій, спрямована на досягнення конкретного результату взаємодії. Вона відображає загальний план мовленнєвої поведінки, що враховує ситуацію спілкування, соціальні ролі учасників, їхній психологічний стан та очікуваний результат. Мовленнєва тактика, у свою чергу, є конкретним інструментом реалізації стратегії і проявляється у виборі мовних засобів, інтонаційних характеристик, способів формулювання висловлювань, а також у використанні певних комунікативних прийомів (уточнення, перефразування, підтримка, переконання тощо). Таким чином, стратегія і

тактика перебувають у відношенні «загальне – конкретне»: стратегія визначає напрям, а тактика – спосіб досягнення поставленої мети.

У контексті взаємодії з постраждалими від домашнього насильства мовленнєві стратегії і тактики виконують низку таких функцій: комунікативну (забезпечення обміну інформацією); регулятивну (вплив на поведінку учасників ситуації); психологічну (зниження рівня стресу, підтримка постраждалого); правову (реалізація прав і обов'язків через мовлення); превентивну (запобігання ескалації конфлікту). Ефективність взаємодії між поліцейським і постраждалою особою визначається не лише юридичною правильністю дій, а й здатністю встановити психологічний контакт, сформувавши довіру та забезпечити відкритість у спілкуванні. Саме мовленнєві стратегії виступають тим інструментом, який дозволяє досягти зазначених результатів. Наведемо основні види мовленнєвих стратегій:

- стратегія встановлення контакту. Особливо важливим є початковий етап взаємодії, оскільки саме в цей момент у постраждалого формується перше враження про поліцейського та рівень довіри до нього. Так, висловлювання «Ви зараз у безпеці» виконує не лише інформативну, а й психологічну функцію – воно сприяє зниженню рівня тривоги. Водночас директивні конструкції, як наприклад «Заспокойтесь», можуть викликати зворотний ефект, оскільки не враховують реальний емоційний стан людини;
- стратегія емпатії. Емпатичне мовлення передбачає не просто формальне співчуття, а вербалізацію розуміння стану постраждалого. Ця стратегія сприяє формуванню відчуття безпеки у потерпілої особи, що є передумовою для її готовності надавати інформацію. Так, важливим є уникнення узагальнень і знецінення досвіду. Фраза «Це було дуже складно для вас» є прикладом коректної емпатичної реакції, оскільки вона визнає складність ситуації, не оцінює поведінку постраждалого, не містить прихованого осуду;
- стратегія отримання інформації. Особливість цієї стратегії полягає в необхідності поєднання точності та делікатності. Відкриті запитання стимулюють розгорнуту відповідь, тобто запитання, які потребують розгорнутої, детальної відповіді, а не просто «так» чи «ні», а також дають можливість постраждалому самостійно структурувати свою розповідь. Вони спонукають до роздумів, вираження почуттів і думок, зазвичай починаючись зі слів: «як», «що», «чому», «опишіть» або «розкажіть про». Таким чином, ця стратегія дозволяє отримати якнайбільше інформації про почуття, думки, досвід чи позицію співрозмовника. Натомість питання типу «Чому ви не...» мають імпліцитний звинувачувальний характер і можуть блокувати комунікацію.

Слушно згадати і про стратегії деескалації (дозволяє зменшити рівень конфліктності ситуації та запобігти агресивним проявам), інформування (забезпечує реалізацію прав потерпілого шляхом доступного пояснення можливостей захисту), контролю (спрямована на забезпечення порядку та безпеки). Отже, мовленнєві стратегії є не лише допоміжним елементом комунікації, а ключовим фактором її результативності. Якщо стратегія визначає загальний напрям взаємодії, то тактики забезпечують її практичну реалізацію. Саме на рівні тактик відбувається безпосередній вплив на співрозмовника.

У ситуаціях домашнього насильства особливого значення набувають такі тактики:

- тактика активного слухання. Фрази «Я вас уважно слухаю, будь ласка, продовжуйте», «Я хочу правильно вас зрозуміти, розкажіть, будь ласка, детальніше», «Я вас чую і розумію, що це важливо для вас» створюють атмосферу довіри, демонструють увагу та повагу до співрозмовника, і навпаки, фрази «Говоріть швидше, у мене мало часу», «Це не має значення, переходьте до суті»,

«Я вже зрозумів, не потрібно пояснювати» знецінюють досвід постраждалої особи та руйнують довіру.

- тактика уточнення. Коректні фрази: «Чи правильно я зрозумів, що це сталося вчора ввечері?», «Будь ласка, уточніть, у який саме час це відбулося», дозволяють отримати точну, повну інформацію, а фрази «Ви точно впевнені? Мені здається, ви плутаєте», «Ви щось недоговорюєте» містять елемент недовіри або звинувачення, що може викликати замкнутість потерпілого;
- тактика підтримки знижує емоційне напруження, формує відчуття безпеки. Коректними є такі фрази: «Ви не винні в цій ситуації», «Я розумію, що вам складно, і ми зробимо все можливе», а фрази «Заспокойтесь, нічого страшного не сталося», «Треба було раніше звертатися» провокують почуття провини та сорому, що є неприпустимим у професійній комунікації.

Важливу роль відіграють і тактики нейтралізації конфлікту (запобігає ескалації, стабілізує ситуацію), перефразування (демонструє розуміння, допомагає структурувати інформацію) та ін., розглянути які більш детально не дозволяє обсяг статті. Ефективність застосування цих тактик зумовлюється їх адекватністю ситуації та психологічному стану постраждалої особи. Невміння або небажання використовувати відповідні тактики може призвести до втрати довіри, спотворення інформації або навіть загострення конфлікту. Отже, мовленнєві стратегії і тактики є невід'ємним складником професійної діяльності поліцейських, що забезпечує ефективність взаємодії з постраждалими від домашнього насильства. Саме їх використання сприяє встановленню довірливого контакту, отриманню достовірної інформації, запобіганню конфліктам і забезпеченню прав потерпілих. Ураховуючи зазначене, включення вивчення мовленнєвих стратегій і тактик до системи професійної підготовки поліцейських, зокрема зі спеціалізованих підрозділів, що реагують на факти домашнього насильства, є необхідною умовою підвищення якості правоохоронної діяльності та забезпечення ефективного захисту прав людини.

Проведений аналіз дозволяє зробити висновок про те, що мовленнєва компетентність поліцейського є не допоміжним, а базовим складником професійної діяльності у сфері реагування на домашнє насильство. Адже саме ефективне мовлення поліцейського в означених ситуаціях підвищує якість взаємодії з постраждалою особою, зменшує ризик повторної її травматизації, сприяє більш повному збору необхідної інформації, а також формує довіру до правоохоронної системи. Як вже зазначалося, сучасні виклики, передусім зростання кількості випадків домашнього насильства, вимагають від працівників поліції не лише правових знань, а й високого рівня комунікативної компетентності. У цьому контексті особливої актуальності набуває питання включення вивчення мовленнєвих стратегій і тактик до навчального процесу спеціалізованих підрозділів поліції. Відповідна мовленнєва підготовка дозволить поліцейським діяти більш впевнено, структуровано та результативно у складних комунікативних ситуаціях. Також якісна комунікація сприяє підвищенню рівня довіри громадян до поліції, що є важливим елементом демократичного суспільства. Коректне мовлення є складником реалізації принципів поваги до гідності особи, недискримінації та гуманізму. Також необхідно наголосити, що у сучасних умовах, в умовах воєнного стану, значення цих аспектів суттєво зростає, що зумовлює необхідність системного підходу до їх впровадження у підготовку поліцейських.

Насамкінець слід наголосити, що формування високого рівня мовленнєвої культури майбутніх поліцейських є одним із пріоритетних завдань професійної освіти. Це передбачає не лише засвоєння теоретичних знань, а й систематичне відпрацювання практичних навичок комунікації, розвиток емпатії, толерантності та відповідальності за кожне сказане слово. Саме така підготовка дозволить забезпечити належний рівень реагування на випадки домашнього насильства та сприятиме утвердженню принципів верховенства права і поваги

до людської гідності в українському суспільстві. Тому з огляду потребу удосконалення відповідної діяльності поліції видається доцільним розробити на основі описаних вище мовленнєвих стратегій і тактик методику спілкування поліцейських з постраждалими особами від домашнього насильства, яка б забезпечувала ефективність такої діяльності, та надати опис можливих ситуацій взаємодії. А також для більш результативного навчання розробити професійний тренінг взаємодії поліції з особами, постраждалими від домашнього насильства, для відтворення в модельованих ситуаціях суттєвих компонентів відповідної професійної діяльності, водночас виконання тренінгових вправ забезпечить інтенсивне навчання, активну взаємодію та формування необхідних мовленнєвих практичних навичок і вмінь через особистий досвід учасників [4].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Башук А. І. Комунікаційні стратегії державної влади в умовах інформаційного суспільства: монографія. Кам'янець-Подільський, 2019. 584 с.
2. Гороховський О. Комунікаційні кампанії, кризові комунікації в системі роботи комунікаційних команд державних органів влади та органів місцевого самоврядування: навч. посіб. / Центр стратегічних комунікацій та інформаційної безпеки «SPRAVDI». Київ, 2025. 68 с.
3. Зубицька І. Запобігання та протидія домашньому насильству: міжнародні стандарти, європейський досвід, національні перспективи. *Юридичний науковий електронний журнал*, 2021. № 4. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-4/113>
4. Професійне спілкування працівників Національної поліції підручник / за ред. С. І. Яковенка; Одес. держ. ун-т внутр. справ. Одеса: Астропринт, 2017. 258 с. ISBN 978-966-927-315-4
5. Сукмановська Л. Суб'єкти застосування спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству в Україні. *Юридичний науковий журнал*, 2023. № 10. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-10/104>
6. Чишко К., Татунько Є. Психологічні особливості жертв домашнього насильства та їх вплив на адміністративне провадження. *Формування професійних компетентностей на міждисциплінарній основі в умовах глобальної нестабільності*: зб. доп. за результатами наук.-практ. конф. (м. Кам'янське, 10 лют. 2025 р.) / ГО «Молодіжна Організація Починаючих Лідерів. Кам'янське: ГО МОПЛ, 2025. С. 71–77.
7. Buchnik E. et al. Victims' satisfaction with police communication. 2024. <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2024.102194>
8. Cameron G. Trauma-informed policing: a scoping review. 2026.
9. Bennett S. Trauma-informed policing effectiveness. 2025.
10. Miller W., Rollnick S. *Motivational Interviewing*. 2013.
11. WHO. Responding to violence against women. URL: <https://www.who.int/europe/publications/i/item/9789289056403> (дата звернення: 12.01.2026).

REFERENCES

1. Bashuk, A. I. (2019). *Komunikatsiini stratehii derzhavnoi vlady v umovakh informatsiinoho suspilstva: monohrafiia*. Kam'ianets-Podilskyi [in Ukrainian].
2. Horokhovskiy, O. (2025). *Komunikatsiini kampanii, kryzovi komunikatsii v systemi roboty komunikatsiinykh komand derzhavnykh orhaniv vlady ta orhaniv mistsevoho samovriaduvannia: navch. posib.* / Tsentr stratehichnykh komunikatsii ta informatsiinoi bezpeky «SPRAVDI». Kyiv [in Ukrainian].
3. Zubytska, I. (2021). *Zapobihannia ta protydiia domashnomu nasylstvu: mizhnarodni standarty, yevropeiskiy dosvid, natsionalni perspektyvy* [Preventing and combating domestic violence: european standards, european experience, national perspectives].

- international standards, European experience, national perspectives]. *Yurydychnyi naukovyi elektronnyi zhurnal*, № 4 <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2021-4/113> [in Ukrainian].
4. Profesiine spilkuvannya pratsivnykiv Natsionalnoi politsii pidruchnyk (2017). / za red. S. I. Yakovenka; Odes. derzh. un-t vnutr. sprav. Odesa: Astroprint ISBN 978-966-927-315-4 [in Ukrainian].
5. Sukmanovska, L. (2023). Sub'iekty zastosuvannya spetsialnykh zakhodiv shchodo protydiv domashnomu nasyilstvu v Ukraini [Subjects of application of special measures to combat domestic violence in Ukraine]. *Yurydychnyi naukovyi zhurnal*, № 10. <https://doi.org/10.32782/2524-0374/2023-10/104> [in Ukrainian].
6. Chyshko, K. & Tatunko, Ye. (2025). Psykholohichni osoblyvosti zhertv domashnoho nasyilstva ta yikh vplyv na administratyvne provadzhennia. *Formuvannia profesiinykh kompetentnosti na mizhdystsyplinarnii osnovi v umovakh hlobalnoi nestabilnosti: zb. dop. za rezultatamy nauk.-prakt. konf. (m. Kam'ianske, 10 liut. 2025 r.) / HO «Molodizhna Orhanizatsiia Pochynaiuchykh Lideriv. Kam'ianske: HO MOPL* [in Ukrainian].
7. Buchnik, E. et al. (2024). Victims' satisfaction with police communication. <https://doi.org/10.1016/j.jcrimjus.2024.102194>
8. Cameron, G. (2026). Trauma-informed policing: a scoping review.
9. Bennett, (2025). S. Trauma-informed policing effectiveness.
10. Miller, W. & Rollnick, S. (2013). Motivational Interviewing.
11. WHO. Responding to violence against women. URL: <https://www.who.int/europe/publications/i/item/9789289056403>

*Подано до редакції: 02.03.2026.
Прийнята до друку 19.03.2026 р.
Опубліковано 29.03.2026 р.*

This work is licensed under a Creative Commons License Creative Commons Attribution 4.0 International (CC-BY-4.0).